

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 6, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:174](#) 15-02-2022

Afwijzing verzoek aangeefster van belaging als getuige te horen en gebruik van haar verklaringen voor bewijs.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:192](#) 15-02-2022

Is ongecontroleerd bezit van tassen in strijd met algemeen belang en/of wet?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:187](#) 15-02-2022

Verbeurdverklaring van geldbedrag van € 25.500, artikel 33a lid 1 onder a Sr. Is geldbedrag verkregen door middel van of uit baten van voorbereidingshandelingen bedrijfsmatige hennepcultuur (meermalen gepleegd) als bedoeld in artikel 33a lid 1 onder a Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:173](#) 15-02-2022

Beklag, beslag ex artikel 94 Sv op geldbedrag ter zake van verdenking van een overtreding van de Opiumwet.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:88](#) 15-02-2022

Beoordeling overschrijding redelijke termijn na terugwijzing/verwijzing door de Hoge Raad.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:194](#) 15-02-2022

Onttrekking aan het verkeer van twee busjes pepperspray, artikel 36d Sr. Is sprake van soortgelijke feiten als bedoeld in artikel 36d Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:195](#) 15-02-2022

Profijtontnemering, wederechtelijk verkregen voordeel uit mensenhandel. Ontvankelijkheid in hoger beroep en uitleg schriftelijke bijzondere volmacht tot instellen van hoger beroep. Is hoger beroep ingesteld tegen zowel hoofd- als ontnemingszaak?

Annotatie

[Bewezenverklaring belaging.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Bewezenverklaring belaging.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 15 februari 2022, ECLI:NL:HR:2022:174.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie belagingen en mishandeling is bewezen verklaard, onder meer over de afwijzing van de door de verdachte gedane verzoeken tot het horen van aangeefster en benadeelde door het hof en dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 18-192987-13 onder 2 ten laste gelegde, voor zover die inhoudt dat de verdachte wederrechtelijk stelselmatig inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van medewerkers van het advocatenkantoor [F], niet uit de door het hof gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat in eerste aanleg door de verdediging bepleit is dat de verklaring van aangeefster niet kan worden gebruikt voor het bewijs, omdat de verdenking tegen de verdachte alleen of in beslissende mate ('solely or to a decisive extent') berust op de verklaring van aangeefster en de verdediging haar – ondanks verzoeken daartoe – niet als getuige heeft kunnen horen. In hoger beroep is de verdediging ook niet in de gelegenheid geweest aangeefster als getuige te horen.

Het hof is van oordeel dat de verklaring van aangeefster in belangrijke mate steun vindt in overige bewijsmiddelen. Zowel verdachte zelf als meerdere andere getuigen verklaren over de vele contacten en contactpogingen van verdachte jegens aangeefster in de ten laste gelegde periode, waarbij de getuigen ook verklaren over de zichtbare impact die deze ongewenste contactmomenten op aangeefster hadden. Nu de verdenking tegen de verdachte aldus niet 'solely or to a decisive extent' berust op de verklaring van aangeefster kan deze verklaring worden gebruikt voor het bewijs.

Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van belaging als bedoeld in artikel 285b lid 1 Sr, zijn van belang de aard, de duur, de frequentie en de intensiteit van de gedragingen van de verdachte, de omstandigheden waaronder deze hebben plaatsgevonden en de invloed daarvan op het persoonlijke leven en de persoonlijke vrijheid van het slachtoffer.

Uit de verklaring van aangeefster blijkt dat zij op 18 september 2011 meerdere malen tegen verdachte heeft gezegd dat hij haar met rust moest laten, dat hij haar niet meer lastig moest vallen en dat zij anders de politie zou bellen. Verdachte heeft vervolgens op 22 september 2011 een e-mailbericht aan aangeefster gestuurd waarin hij onder meer het volgende schrijft: 'Ja, ik zit maar te denken over wat je als laatste zei tegen mij. "GA WEG". (...) Ik wil je ZEKER NIET stalken en ik ga je echt niet opwachten'.

Op grond hiervan stelt het hof vast dat in ieder geval vanaf 18 september 2011 voor verdachte duidelijk is geweest dat aangeefster niet langer was gediend van de toenaderingen van verdachte. Uit de bewijsmiddelen blijkt dat verdachte desondanks in de periode van 18 september 2011 tot en met 2 mei 2012 zeer frequent toenadering heeft gezocht tot aangeefster door haar te bellen, te mailen, te sms-en, brieven te sturen, op te wachten, te volgen en aan te spreken op straat. Hij heeft zich in die periode ook een groot aantal keren bevonden in en bij het flatgebouw waar aangeefster op dat moment woonde.

Het hof is van oordeel dat de aard, de duur, de frequentie en de intensiteit van de gedragingen van de verdachte jegens aangeefster, de omstandigheden waaronder deze hebben plaatsgevonden en de invloed daarvan op het persoonlijk leven en de persoonlijke vrijheid van aangeefster zodanig zijn geweest dat sprake is geweest van een stelselmatige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van aangeefster.

Het hof heeft verder overwogen dat de rechtbank in haar vonnis hierover heeft overwogen dat de rechtbank ook in dit geval vooropstelt dat bij de beoordeling van de vraag of er sprake is van belaging als bedoeld in artikel 285b lid 1 Sr van belang zijn de aard, de duur, de frequentie en de intensiteit van de gedragingen van de verdachte, de omstandigheden waaronder deze hebben plaatsgevonden en de invloed daarvan op het persoonlijk leven en de persoonlijke vrijheid van het slachtoffer. Daarbij is voorts van belang dat de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer zich niet alleen uitstrekt tot (de directe omgeving van) diens eigen woning, maar ook tot openbare ruimtes en de werkomgeving, mits het slachtoffer in die omgeving redelijkerwijs aanspraak kon maken op (een zekere mate van) privacy en de inbreuk voldoende indringend is. De rechtbank verwijst in dit kader naar ECLI:NL:HR:2010:BL8642.

In dit geval heeft verdachte enkel contact gezocht met de medewerkers van advocatenkantoor [F], terwijl zij zich bevonden in hun werkomgeving. Naar het oordeel van de rechtbank moet onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds de gedragingen van verdachte voorafgaand en na 22 juli 2013 en anderzijds de gedragingen van verdachte op 22 juli 2013. Uit het dossier blijkt dat verdachte in de periode voorafgaande aan 22 juli 2013 enkele keren bij advocatenkantoor [F] is geweest. Tijdens die bezoeken is hem telkens verzocht het pand te verlaten en is ook enkele malen de politie gebeld en ter plaatse gekomen. Nadat verdachte op 15 juli 2013

meerdere malen met het advocatenkantoor had gebeld, is hem verzocht niet meer te bellen. Op 23 juli 2013 heeft verdachte ten minste eenmaal met het advocatenkantoor gebeld.

De rechtbank is van oordeel dat de frequentie van de gedragingen van verdachte in de periode voorafgaande en na 22 juli 2013 niet zodanig hoog is geweest en de aard daarvan niet zo indringend is geweest dat in die periode kan worden gesproken van een stelselmatige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de medewerkers van het advocatenkantoor [F]. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat verdachte op enig moment een zakelijke relatie heeft gehad met dit advocatenkantoor en de medewerkers hem te woord stonden in hun hoedanigheid van receptionist, telefonist of advocaat.

Uit de bewijsmiddelen blijkt dat verdachte twee medewerkers van het advocatenkantoor op 22 juli 2013 – ieder afzonderlijk – tientallen malen heeft gebeld. Hoewel deze handelingen zich hebben beperkt tot een periode van niet meer dan ongeveer acht uren (de tijd dat het kantoor op de desbetreffende datum geopend was), kan naar het oordeel van de rechtbank – ook objectief bezien – toch worden gesproken van een stelselmatige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de medewerkers van het advocatenkantoor. Daartoe overweegt de rechtbank dat verdachte in deze periode zo vaak met de beide telefonistes van het kantoor heeft gebeld dat zij bijna voortdurend bezig waren met het afhandelen van zijn telefoontjes, waardoor zij op een zeer indringende wijze werden gehinderd in hun dagelijkse werkzaamheden. Doordat verdachte belde vanaf een afgeschermd nummer konden zij niet zien dat hij degene was die belde, waardoor zij telkens genooddaakt waren de telefoon op te nemen. Naar het oordeel van de rechtbank leidt een dergelijke uitzonderlijke hoge frequentie van contactpogingen naar algemene ervaringsregels tot onaangename gevoelens van stress en irritatie en is de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de medewerkers daardoor zo indringend, dat zij zich daartegen – ook in hun werkomgeving – beschermd mochten achten. Gelet ook op de gebeurtenissen voorafgaand aan 22 juli 2013 en de omstandigheid dat verdachte ook op die dag zelf meerdere malen is verzocht niet meer te bellen, moet het voor verdachte zonder meer duidelijk zijn geweest dat de medewerkers van advocatenkantoor [F] niet met hem wensten te spreken. Dit geldt temeer nu uit de bewijsmiddelen blijkt dat verdachte in de telefoongesprekken een medewerker heeft gefeliciteerd met het feit dat zij het 8oste telefoontje van die dag heeft aangenomen en dat hij heeft gezegd: ‘Vervelend hè, dat ik alweer bel?’ en ‘Ik kan tot 17:00 uur bellen geloof ik vandaag, dan ga ik morgen wel weer verder.’ Hier leidt de rechtbank uit af dat het doel van de verdachte was (de medewerkers van) het advocatenkantoor lastig te vallen. Uit de bewijsmiddelen blijkt dat de medewerkers dit ook zo hebben ervaren. Dat verdachte in zijn contacten met de medewerkers vriendelijk bleef en dat zij hem vanaf een bepaald moment niet meer te woord stonden, maar het contact met hem meteen verbraken, doet hier niets aan af. Door zijn gedragingen heeft verdachte de

medewerkers van het advocatenkantoor gedwongen contact met hem te hebben en hem aan te horen en hij heeft hen gedwongen te dulden dat hij contact met hen zocht.

Het hof sluit zich aan bij deze overwegingen van de rechtbank.

De Hoge Raad overweegt ten aanzien van laatstgenoemde klacht dat het oordeel van het hof in aanmerking genomen hetgeen de bewijsvoering inhoudt omtrent de aard, de duur, de frequentie en de intensiteit van de gedragingen van de verdachte, de omstandigheden waaronder deze hebben plaatsgevonden en de invloed daarvan op het persoonlijk leven en de persoonlijke vrijheid van medewerkers van het advocatenkantoor [F], dat sprake is van 'stelselmatige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer' als bedoeld in artikel 285b Sr niet zonder meer begrijpelijk is. De bewezenverklaring is in dat opzicht ontoereikend gemotiveerd. Dat het gedrag van de verdachte als storend voor de organisatie van het advocatenkantoor is ervaren en de daar werkzame personen door die verstoring gedurende één werkdag niet onbelemmerd aan hun professionele werkzaamheden toekwamen, maakt dat niet anders.

Ten aanzien van eerstgenoemde klacht overweegt de Hoge Raad dat het hof het verzoek tot het horen van aangeefster als getuige bij arrest heeft afgewezen, omdat het verzoek onvoldoende is onderbouwd en het hof zich voldoende geïnformeerd acht. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel, mede gelet op wat aan het verzoek tot het horen van aangeefster als getuige ten grondslag is gelegd, niet zonder meer begrijpelijk is. De Hoge Raad neemt hierbij in aanmerking dat het hof de bewezenverklaring heeft aangenomen mede op grond van die door de verdachte betwiste verklaringen van aangeefster zonder dat de verdediging deze getuige heeft kunnen ondervragen, terwijl het hof niet blijkt ervan heeft gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces (vgl. ECLI:NL:HR:2021:576).

De Hoge Raad oordeelt dat voor zover het hof – nu het hof op de terechtzitting van 8 februari 2018 de positie van aangeefster heeft aangeduid als een 'bijzondere positie' – beoogd heeft de afwijzing van het verzoek mede te doen steunen op de omstandigheid dat sprake is van een gegrond vermoeden, zoals bedoeld in artikel 288 lid 1 onder b Sv, dat de gezondheid of het welzijn van aangeefster door het afleggen van een verklaring in gevaar zou worden gebracht, dat oordeel, mede gelet op de motiveringseisen die gelden voor de toepassing van die bepaling (vgl. ECLI:NL:HR:2010:BL9001, r.o. 3.3.2) en in het bijzonder in aanmerking genomen dat het hof zich niet heeft uitgelaten over de mogelijkheid maatregelen te treffen ter bescherming van het belang van de gezondheid of het welzijn van de getuige waardoor – al dan niet in beperkte mate – een mogelijkheid tot ondervraging wordt geboden, niet zonder meer begrijpelijk is.

De Hoge Raad overweegt dat het hof het verzoek tot het horen van benadeelde als getuige

eveneens bij arrest heeft afgewezen, omdat het verzoek onvoldoende is onderbouwd en het hof zich voldoende geïnformeerd acht. De Hoge Raad oordeelt dat, in aanmerking genomen dat de verdachte ter onderbouwing van dit verzoek heeft aangevoerd dat hij zelf niet heeft geslagen en hij de gang van zaken zoals die naar voren komt in de door de benadeelde afgelegde verklaring betwist, terwijl het hof de bewezenverklaring mede op grond van die verklaring van benadeelde heeft aangenomen zonder dat de verdediging deze getuige heeft kunnen ondervragen, dit oordeel niet zonder meer begrijpelijk is. De Hoge Raad oordeelt dat voor zover de klacht daarover klaagt, het terecht is voorgesteld (vgl. ECLI:NL:HR:2021:576, r.o. 2.9.2).

De Hoge Raad oordeelt dat dit echter niet tot cassatie leidt, omdat de verdachte gelet op het volgende onvoldoende belang heeft bij vernietiging van de bestreden uitspraak op dit punt. Het hof heeft kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat – ook met de afwijzing van het verzoek tot het horen van benadeelde – het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en de daaraan verbonden notie van ‘the overall fairness of the trial’ niet in de weg staan aan het gebruik voor het bewijs van de door benadeelde afgelegde verklaring. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat uit de processen-verbaal blijkt dat in eerste aanleg het verzoek tot het horen van onder meer benadeelde als getuige is toegewezen en dat een aantal getuigen, onder wie benadeelde, door de rechter-commissaris is gehoord, maar dat deze verhoren – om de door de rechter-commissaris uiteengezette redenen die het gedrag van de verdachte betreffen – niet in aanwezigheid van de verdachte of een raadsman van de verdachte konden plaatsvinden. De rechter-commissaris heeft voorafgaand aan de verhoren van deze getuigen aan de verdachte de gelegenheid gegeven schriftelijke vragen in te dienen. Daarmee is aan de verdachte een belangrijke compensatiemogelijkheid geboden voor de beperkingen die door toedoen van de verdachte zijn ontstaan als gevolg van het horen van getuigen buiten aanwezigheid van de verdediging, waarvan de verdachte – zonder dat hij daarvoor een reden heeft opgegeven – geen gebruik heeft willen maken. Daarnaast neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de bewezenverklaring mede steunt op de door de verdachte zelf afgelegde verklaring, die inhoudt dat de verdachte, nadat hij voelde dat hij werd tegengehouden, met zijn rechterarm naar achteren heeft geslagen, dat hij vervolgens zag dat de kassière op de grond lag en dat hij denkt dat de slag erg hard is geweest.

De Hoge Raad oordeelt dat voor zover de klacht klaagt over de afwijzing van het verzoek benadeelde als getuige te doen horen, het niet tot cassatie kan leiden.

RECHTSPRAAK

Profijtontneming, wederechtelijk verkregen voordeel uit mensenhandel. Ontvankelijkheid in hoger beroep en uitleg schriftelijke bijzondere volmacht tot instellen van hoger beroep. Is hoger beroep ingesteld tegen zowel hoofd- als ontnemingszaak?

Profijtontneming, wederechtelijk verkregen voordeel uit mensenhandel. Ontvankelijkheid in hoger beroep en uitleg schriftelijke bijzondere volmacht tot instellen van hoger beroep. Is hoger beroep ingesteld tegen zowel hoofd- als ontnemingszaak?

Het cassatiemiddel keert zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de betrokkene door het hof in het hoger beroep.

Het hof heeft geoordeeld dat 'het niet anders kan dan dat het ervoor moet worden gehouden dat door of namens de betrokkene geen hoger beroep is ingesteld tegen het ontnemingsvonnis'. Daarbij heeft het hof in het bijzonder acht geslagen op de schriftelijke volmacht. In die volmacht wordt weliswaar inderdaad verwezen naar 'bovengenoemde strafzaak' en 'de beslissing van de rechtbank', maar die volmacht spreekt ook van 'voornoemde beslissing(en) van de Meervoudige Strafkamer van de rechtbank Den Haag met bovengenoemd parketnummer'. Mede in aanmerking genomen dat voor de straf- en ontnemingszaak in eerste aanleg een identiek parketnummer is gebruikt, is dat oordeel van het hof niet zonder meer begrijpelijk. Wat het hof heeft overwogen over de later – na het instellen van het hoger beroep – gestarte procedure, maakt dat niet anders. Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof; en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-02-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:195

Zaaknummer: 21/00132

Rechters: J. de Hulu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: A.P. Visser

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onttrekking aan het verkeer van twee busjes pepperspray, artikel 36d Sr. Is sprake van soortgelijke feiten als bedoeld in artikel 36d Sr?

Onttrekking aan het verkeer van twee busjes pepperspray, artikel 36d Sr. Is sprake van soortgelijke feiten als bedoeld in artikel 36d Sr?

Het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich tegen de onttrekking aan het verkeer van twee busjes pepperspray en klaagt daarbij over het oordeel van het hof dat deze kunnen dienen tot het begaan of het voorbereiden van soortgelijke feiten of het belemmeren van de opsporing daarvan.

Gelet op de bewezenverklaring heeft het hof – kort gezegd – het samen met anderen verrichten van voorbereidingshandelingen ten behoeve van de invoer van cocaïne en de deelneming aan een criminele organisatie, die de invoer van cocaïne tot oogmerk had, aangemerkt als de door de verdachte begane feiten als bedoeld in artikel 36d Sr. Zonder nadere motivering, die ontbreekt, valt echter niet in te zien hoe de in beslag genomen busjes pepperspray kunnen dienen om soortgelijke feiten als hiervoor genoemd te begaan of voor te bereiden, dan wel de opsporing van dergelijke feiten te belemmeren. Het cassatiemiddel slaagt.

Het tweede cassatiemiddel

Dit cassatiemiddel klaagt succesvol over een overschrijding van de redelijke termijn.

De beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing tot onttrekking aan het verkeer van de twee in beslag genomen busjes pepperspray en de duur van de opgelegde gevangenisstraf; vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze zeven maanden en drie weken belooft; en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-02-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:194

Zaaknummer: 20/01355

Rechters: E.S.G.N.A.I. van de Griend, C. Caminada en J. de Hullu

Advocaten: Wouters, T.P.A.M. T.P.A.M. Wouters en R.I. Takens

Wetsartikelen: 36d Sr

RECHTSPRAAK

Beoordeling overschrijding redelijke termijn na terugwijzing/verwijzing door de Hoge Raad.

Beoordeling overschrijding redelijke termijn na terugwijzing/verwijzing door de Hoge Raad.

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof bij zijn oordeel of sprake is geweest van berechting binnen een redelijke termijn ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de termijn die is verstreken na het instellen van cassatieberoep tegen het eerdere arrest van het hof in deze zaak van 26 april 2017.

Als de Hoge Raad een bestreden uitspraak (gedeeltelijk) heeft vernietigd en de zaak heeft teruggewezen of verwezen om (in elk geval wat betreft de strafoplegging) opnieuw te worden berecht en afgedaan, moet de rechter bij de beoordeling van een verweer over de overschrijding van de redelijke termijn zowel acht slaan op het tijdsverloop vóór de – gecasseerde – uitspraak als op het tijdsverloop in de cassatiefase en in de periode van het hoger beroep na terugwijzing of verwijzing van de zaak door de Hoge Raad. Daarbij moet het tijdsverloop tijdens de onderscheidenlijke procesfases afzonderlijk worden beoordeeld (vgl. HR 9 februari 2021, ECLI:NL:HR:2021:197).

Het hof heeft onder meer overwogen dat het tijdsverloop in hoger beroep ‘meer dan drie jaren’ is geweest, waarmee het hof kennelijk alleen het oog heeft gehad op de periode die is verstreken tussen het instellen van hoger beroep en het eerste arrest van het hof op 26 april 2017. Blijkens de hiervoor onder 2.2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof bij de beoordeling van het verweer dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn niet gelet op het tijdsverloop na het instellen van het cassatieberoep tegen dat arrest van 26 april 2017. Daarmee heeft het hof miskend wat hiervoor onder 2.3 is vooropgesteld. Het cassatiemiddel is daarom terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen. De Hoge Raad stelt vast dat in de eerdere cassatieprocedure de redelijke termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 80 dagen.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf; vermindert deze in die zin dat deze 72 dagen belooft; en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-02-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:88

Zaaknummer: 20/04214

Rechters: A.L.J. van Strien, M. Kuijer en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Beklag, beslag ex artikel 94 Sv op geldbedrag ter zake van verdenking van een overtreding van de Opiumwet.

Beklag, beslag ex artikel 94 Sv op geldbedrag ter zake van verdenking van een overtreding van de Opiumwet.

Het cassatiemiddel komt met meerdere klachten op tegen het oordeel van de rechtbank dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, het in beslag genomen geldbedrag zal verbeurdverklaren.

Artikel 33a lid 2 Sr luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

‘Voorwerpen (...) die niet aan de veroordeelde toebehoren kunnen alleen verbeurd worden verklaard indien:

(...)

b. niet is kunnen worden vastgesteld aan wie zij toebehoren.’

De rechtbank is kennelijk ervan uitgegaan dat onder de klaagster op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op het in het klaagschrift bedoelde geldbedrag dat [betrokkene 1] als bestuurder van de klaagster onder zich had. Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen een beslag dat is gelegd op grond van artikel 94 Sv, moet de rechter a. beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo nee, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering verzet zich onder meer tegen teruggave als niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter de verbeurdverklaring zal bevelen. (Vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.8 en 2.9.)

De rechtbank heeft geoordeeld dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, het in de woning van [betrokkene 1] in beslag genomen geldbedrag zal verbeurdverklaren. De rechtbank heeft bij dat oordeel betrokken dat het geldbedrag vatbaar is

voor verbeurdverklaring omdat 'niet is vastgesteld aan wie het geldbedrag toebehoort', waarbij de rechtbank kennelijk het oog heeft gehad op de mogelijkheid van verbeurdverklaring op grond van artikel 33a lid 2 onder b Sr. Die oordelen zijn niet zonder meer begrijpelijk in het licht van de vaststelling van de rechtbank dat het geldbedrag onder [betrokkene 1] in haar hoedanigheid van bestuurder van de klaagster in beslag is genomen en het verweer van de klaagster dat het geldbedrag haar omzet betreft en wordt gebruikt voor haar inkoop en dat de bij het geld aangetroffen papieren, kassa-uitdraaien zijn.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank; en wijst de zaak terug naar de rechtbank Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-02-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:173

Zaaknummer: 19/01718

Rechters: A.L.J. van Strien, V. van den Brink en Y. Buruma

Advocaten: D.J.G.J. Cornelissen

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Verbeurdverklaring van geldbedrag van € 25.500, artikel 33a lid 1 onder a Sr. Is geldbedrag verkregen door middel van of uit baten van voorbereidingshandelingen bedrijfsmatige hennepcultuur (meermalen gepleegd) als bedoeld in artikel 33a lid 1 onder a Sr?

Verbeurdverklaring van geldbedrag van € 25.500, artikel 33a lid 1 onder a Sr. Is geldbedrag verkregen door middel van of uit baten van voorbereidingshandelingen bedrijfsmatige hennepcultuur (meermalen gepleegd) als bedoeld in artikel 33a lid 1 onder a Sr?

Het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verbeurdverklaring van het in beslag genomen geldbedrag van € 25.500.

Het hof heeft, nu het geldbedrag van € 25.500 in verband wordt gebracht met 'de handel in goederen bestemd voor de hennepcultuur', kennelijk geoordeeld dat dit geldbedrag geheel of grotendeels door middel van of uit de baten van het onder 2 bewezen verklaarde is verkregen en dat het daarom vatbaar is voor verbeurdverklaring. Dit oordeel van het hof is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat dit bewezen verklaarde slechts het voorhanden hebben, kopen en vervoeren betreft van dergelijke goederen.

Het cassatiemiddel slaagt.

De overige cassatiemiddelen

De overige klachten betreffen een schending van de redelijke termijn of worden middels artikel 81 RO afgedaan.

De beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de

verbeurdverklaring van het in beslag genomen geldbedrag van € 25.500 alsmede wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf; vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze 22 maanden belooft; wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak wat betreft de beslissing ten aanzien van dit in beslag genomen geldbedrag opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-02-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:187

Zaaknummer: 19/02274

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en J. de Hullu

Advocaten: B.A.A. Postma

Wetsartikelen: 33a Sr

RECHTSPRAAK

Is ongecontroleerd bezit van tassen in strijd met algemeen belang en/of wet?

Is ongecontroleerd bezit van tassen in strijd met algemeen belang en/of wet?

Het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich tegen de onttrekking aan het verkeer van twee zwarte tassen en klaagt daarbij over het oordeel van het hof dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met het algemeen belang en/of de wet.

Ten laste van de verdachte is onder 6 bewezen verklaard dat:

‘hij op 17 juni 2014 te Hoensbroek, gemeente Heerlen, opzettelijk aanwezig heeft gehad ongeveer 1.427 gram hennep.’

Het hof heeft dit bewezen verklaarde – kort gezegd – gekwalificeerd als het opzettelijk aanwezig hebben van hennep, en de verdachte voor dit feit en andere Opiumwetfeiten onder meer veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, met onttrekking aan het verkeer van twee in beslag genomen zwarte tassen. Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is niet begrijpelijk het oordeel van het hof dat de aan het verkeer onttrokken verklaarde zwarte tassen van zodanige aard zijn dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met het algemeen belang en/of de wet. Het cassatiemiddel slaagt.

De overige cassatiemiddelen.

De overige cassatiemiddelen worden afgedaan met artikel 81 RO of betreffen een schending van de redelijke termijn. Het middel dat klaagt over de schending van de redelijke termijn slaagt, zodat strafvermindering moet volgen.

De beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing

tot onttrekking aan het verkeer van de twee in beslag genomen zwarte tassen en de duur van de opgelegde gevangenisstraf; vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze veertien maanden en twee weken belooft; en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-02-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:192

Zaaknummer: 20/01289

Rechters: E.S.G.N.A.I. vande Griend, J. de Hullu en C. Caminada

Advocaten: S. Weening

Wetsartikelen: 36d Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek aangeefster van belaging als getuige te horen en gebruik van haar verklaringen voor bewijs.

Afwijzing verzoek aangeefster als getuige te horen en gebruik van haar verklaringen voor bewijs.

Het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de afwijzing door het hof bij arrest van de door de verdachte gedane verzoeken tot het horen van de aangeefster en benadeelde.

Het hof heeft het verzoek tot het horen van aangeefster als getuige bij arrest afgewezen, omdat het verzoek onvoldoende is onderbouwd en het hof zich voldoende geïnformeerd acht.

Dit oordeel is – mede gelet op wat aan het verzoek tot het horen van aangeefster als getuige ten grondslag is gelegd – niet zonder meer begrijpelijk. De Hoge Raad neemt hierbij in aanmerking dat het hof de bewezenverklaring heeft aangenomen mede op grond van die door de verdachte betwiste verklaringen van aangeefster zonder dat de verdediging deze getuige heeft kunnen ondervragen, terwijl het hof niet blijkt ervan heeft gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces (vgl. HR 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576). Voor zover het hof – nu het hof op de terechtzitting van 8 februari 2018 de positie van aangeefster heeft aangeduid als een ‘bijzondere positie’ – heeft beoogd de afwijzing van het verzoek mede te doen steunen op de omstandigheid dat sprake is van een gegrond vermoeden, zoals bedoeld in artikel 288 lid 1 onder b Sv, dat de gezondheid of het welzijn van aangeefster door het afleggen van een verklaring in gevaar zou worden gebracht, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk, mede gelet op de motiveringseisen die gelden voor de toepassing van die bepaling (vgl. HR 6 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL9001, r.o. 3.3.2) en in het bijzonder in aanmerking genomen dat het hof zich niet heeft uitgelaten over de mogelijkheid maatregelen te treffen ter bescherming van het belang van de gezondheid of het welzijn van de getuige waardoor – al dan niet in beperkte mate – een mogelijkheid tot ondervraging wordt geboden. Het cassatiemiddel slaagt in zoverre.

Het hof heeft het verzoek tot het horen van de benadeelde als getuige eveneens bij arrest afgewezen, omdat het verzoek onvoldoende is onderbouwd en het hof zich voldoende geïnformeerd acht.

Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat de verdachte ter onderbouwing van dit verzoek heeft aangevoerd dat hij zelf niet heeft geslagen en hij de gang van zaken zoals die naar voren komt in de door de benadeelde afgelegde verklaring betwist, terwijl het hof de bewezenverklaring mede op grond van die verklaring van de benadeelde heeft aangenomen zonder dat de verdediging deze getuige heeft kunnen ondervragen. Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld (vgl. HR 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576, r.o. 2.9.2).

Dit leidt echter niet tot cassatie, omdat de verdachte gelet op het volgende onvoldoende belang heeft bij vernietiging van de bestreden uitspraak op dit punt. Het hof heeft kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat – ook met de afwijzing van het verzoek tot het horen van [benadeelde] – het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en de daaraan verbonden notie van ‘the overall fairness of the trial’ niet in de weg staan aan het gebruik voor het bewijs van de door de benadeelde afgelegde verklaring. De Hoge Raad neemt daarbij het volgende in aanmerking. Uit de onder 3.2.1 en 3.2.2 vermelde processen-verbaal blijkt dat in eerste aanleg het verzoek tot het horen van onder meer de benadeelde als getuige is toegewezen en dat een aantal getuigen, onder wie de benadeelde, door de rechter-commissaris is gehoord, maar dat deze verhoren – om de door de rechter-commissaris uiteengezette redenen die het gedrag van de verdachte betreffen – niet in aanwezigheid van de verdachte of een raadsman van de verdachte konden plaatsvinden. De rechter-commissaris heeft voorafgaand aan de verhoren van deze getuigen aan de verdachte de gelegenheid gegeven schriftelijke vragen in te dienen. Daarmee is aan de verdachte een belangrijke compensatiemogelijkheid geboden voor de beperkingen die door toedoen van de verdachte zijn ontstaan als gevolg van het horen van getuigen buiten aanwezigheid van de verdediging, waarvan de verdachte – zonder dat hij daarvoor een reden heeft opgegeven – geen gebruik heeft willen maken. Daarnaast neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de bewezenverklaring mede steunt op de door de verdachte zelf afgelegde verklaring (bewijsmiddel 17), die inhoudt dat de verdachte, nadat hij voelde dat hij werd tegengehouden, met zijn rechterarm naar achteren heeft geslagen, dat hij vervolgens zag dat de kassière (de benadeelde) op de grond lag en dat hij denkt dat de slag erg hard is geweest.

Voor zover het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing van het verzoek de benadeelde als getuige te doen horen, kan het niet tot cassatie leiden.

Het vijfde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 18-192987-13 onder 2 ten laste gelegde, voor zover die inhoudt dat de verdachte wederrechtelijk stelselmatig inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van medewerkers van het advocatenkantoor [F], niet uit de door het hof gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid.

In aanmerking genomen wat de onder 2.2 en 2.3 weergegeven bewijsvoering inhoudt omtrent de aard, de duur, de frequentie en de intensiteit van de gedragingen van de verdachte, de omstandigheden waaronder deze hebben plaatsgevonden en de invloed daarvan op het persoonlijk leven en de persoonlijke vrijheid van medewerkers van het advocatenkantoor [F], is het oordeel van het hof dat sprake is van 'stelselmatige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer' als bedoeld in artikel 285b Sr niet zonder meer begrijpelijk. De bewezenverklaring is in dat opzicht ontoereikend gemotiveerd. Dat het gedrag van de verdachte als storend voor de organisatie van het advocatenkantoor is ervaren en de daar werkzame personen door die verstoring gedurende één werkdag niet onbelemmerd aan hun professionele werkzaamheden toekwamen, maakt dat niet anders. Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De overige cassatiemiddelen

De overige cassatiemiddelen worden afgedaan middels artikel 81 RO of behoeven gelet op de beslissing geen bespreking.

De beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het in de zaak met parketnummer 18-192987-13 onder 1 en 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, in welke vernietiging niet is begrepen de aan de verdachte opgelegde schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van de benadeelde; verwijst de zaak naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-02-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:174

Zaaknummer: 20/03396

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: M.G. Vos

Wetsartikelen: 6 EVRM